

Có ngã rẽ nào cho em bước ra không?...

Nhà văn, nhà giáo Nguyễn Mạnh Giác, tuổi Canh Thìn 1940, và a th th đúng vào năm Nhâm Thìn. Tang l đã đ c c hành cu i tu n qua. Trong s tác gi nh n gi i Vi t V N c M 2011, có ng i em gái c a nhà văn Nguyễn Mạnh Giác là Bà S ng Nguyễn. Trong danh sách chung k t năm nay, có ng i 24 năm tr c đã vi t bài cho t p chí Văn H c do Nguyễn Mạnh Giác ch bút. Đó là tác gi ThaiNC, tên th t Nguyễn Cao Thái, sinh năm 1959 i Hu , vào Saigon 1968, v t biên đ n M 1979, đ nh c i San Jose, CA. Cu i th p niên 1980, ThaiNC gi i sáng tác c a chàng cho t p chí Văn H c.

M i đ c ThaiNC và cùng trn tr ng t ng nh nhà văn Nguyễn Mạnh Giác.

***

*Đôi i...

L n đ u tiên vi t th cho nhà văn Nguyễn Mạnh Giác đ gi i đ n nguy t san Văn H c hai bài vi t m i, tôi phân vân không bi t nên x ng hô th nào cho ph i. Th a ông? Anh? Hay th a Chú?... Cu i cùng, bi t ông t ng là nhà giáo, tôi vi t r ng:

“Th a Th y,

“Xin đ c gi i là Th y m c dù ch a ng i trong t p c a Th y m t ngày nào c .”

Lúc đó kho ng năm 1988 hay 89, tôi đang t p t nh vi t lách, và l n đ u tiên gi i bài cho Văn H c, v n là m t nguy t san t có uy tín, ch bút là nhà văn Nguyễn Mạnh Giác.

Khoảng ba tuần sau tôi nhận được c thiệp hỏi thăm của Thầy. Thiệt là cảm động, vì Thầy đã viết cho tôi một lá thư khá dài. Thầy khen truyện tôi viết “Ngã Rày Nay Cho Em” và nói sẽ đăng ngay trong số tiếp. Truyện tôi viết hai Thầy... cũng khen là viết tài hay, nhưng nói bài viết còn thô sơ quá, đề nghị tôi viết thêm, gửi lại cho Thầy để cảm ơn nhé. Tôi có lấy bài đó ra viết thêm nhưng không thể viết được vì đã hết cảm hứng, đành xếp lại, và lâu ngày một luôn bận thì thôi.

Đều làm tôi cảm động như là nhận được hai bài viết, Thầy có nhắc nhở tôi một vài khuyết điểm mà nhưng ngại vì tôi viết thì cũng phải đi tôi có thể tránh cho những bài sau.

Tôi chỉ tình cờ gặp nhà văn Nguyễn Mạnh Giác là Thầy, nhưng qua lá thư hỏi thăm trên, Thầy đã thúc giục cho tôi vài điều rất bổ ích trong việc viết sách của tôi sau này.

Tuy chưa bao giờ gặp một, và chưa từng gặp trong lớp của Thầy, nhưng: như tôi viết.

Vĩnh biệt Thầy Nguyễn Mạnh Giác.
ThaiNC (NNB)

*Ngã Rày Nay Cho Em

Tuy là cháu em, nhưng cháu Ánh đẹp hơn tôi nhiều lắm. Hình như cháu Ánh đã dành trọn vẹn một nửa dòng máu Pháp từ mẹ tôi truyền lại, nên đến phiên tôi cháu em còn chút gì. Cháu Ánh cao hơn một chút bình thường của người đàn bà Á Đông nhiều. Da cháu trắng toát, đôi mắt xanh nâu quyện rũ. Nếu cháu nhuộm tóc thành màu bạch kim có lẽ ai cũng cho là đẹp thì thôi. Lúc tôi mới lớn, bắt đầu chú ý chăm sóc nhan sắc của mình, thì nhận được cháu Ánh đẹp hơn và nhìn vào trong gương cháu em thì tôi đứng ngơ ngác, cháu hỏi "Sao mi lùn vậy Tuy". Tôi quay lại hỏi mẹ "Cháu ăn gian lấy hết của mẹ không cháu em tí nào!" Cháu Ánh cười lạnh lùng, nói sung sướng, nói cháu em là sinh sau đẻ muộn nên cháu em thì thôi.

Tôi đem điều này nói với anh Hoàng, anh nói cháu em không đáng ý: "Tuy đâu có lùn, tôi chỉ Ánh cao mà thôi. Béo đẹp hơn càng không đúng. Hai cháu em mới gặp nhau, đâu thể so sánh được". Tôi thấy mẹ tôi sao cháu em lại khác nhau quá. Anh mang một lý luận về vẻ đẹp của

sẽ đi truy n cõa các loĩ giẽn gĩ đĩ dũng phĩn giĩ. Tĩ chĩng hiũ u gĩ cĩ, nhĩng cĩu trĩ lĩ đĩ u tiẽn đĩ xĩ dũ nĩ mĩ cĩ m thĩa kĩm cĩa tĩ đĩ vĩ chĩ Ắnh, vĩ sinh rĩ cĩ cĩ m tĩnh vĩ anh Hoĩng nhĩ t trĩng sũ cĩc bĩn trĩ cĩa chĩ y.

Mĩ chĩ tĩ cĩ nhiũ u bĩn trĩ thĩ t. Cũng lĩ đĩ u hiũ n nhiẽn vĩ chĩ đĩ đĩ p, lĩ hĩ at bĩt, vĩ tĩng đĩ ...dĩ dĩ nĩ a. Cĩ đĩ u tĩ khĩng hiũ u tĩ sĩ nhĩng ngĩĩ i theo đũ i, tĩn tĩ nh chĩ, ai nĩ y đĩ u hĩm hĩ, sũ đĩ m, vĩ tin mĩnh sũ chĩnh phĩ c đĩ c trĩi tim ngĩĩ i đĩ p. Cĩ lĩ đĩy lĩ nghĩ thuĩ t giĩo thĩ p cĩa chĩ.

Hoĩng cũng ẽ trĩng sũ đĩ. Sũ vĩ cĩc bĩn trĩ khĩc cĩa chĩ Ắnh, Hoĩng cĩ vĩ thĩnh thĩ c vĩ hiũ n lĩnh hĩn hĩ t, nĩn anh rĩ t đĩ c cĩ m tĩnh cĩa bĩ, vĩ cĩ cĩ em gĩi lĩ tĩ nĩ a.

Thĩ t rĩ tĩ cĩ cĩ m tĩnh vĩ anh Hoĩng khĩng phĩ vĩ anh khĩn tĩ đĩ p (đĩ p khĩc chĩ Ắnh). Tĩ nhĩ rĩ t rĩ vĩ mĩ t buĩ i chĩ u, anh gĩ i đĩ n thĩ i nĩi đĩ n nhĩ chĩ i. Chĩ Ắnh đĩ chĩ u, bĩng nhiẽn giĩ chĩng khoĩc ỏ đĩ đĩu khĩng biĩ t, chĩ nhĩ tĩ p anh Hoĩng chĩ chĩ trĩ vĩ. Khi anh tĩ i, trĩ i đĩng mĩ a. Đĩng anh cĩ vĩ buĩ n buĩ n. Tĩ trĩ n an anh lĩ chĩ Ắnh sũ vĩ tĩ i. Anh bĩ o khĩng phĩ i. Mĩ i lĩ n trĩ i mĩ a, anh thĩng nhĩ nhĩ, vĩ đĩ c biĩ t nhĩ ngĩĩ i em cĩa anh cĩn kĩ t lĩ quĩ nhĩ. Lĩ n đĩ u tiẽn nghe anh nhĩ c tĩ i giĩ đĩnh, tĩ tĩ mĩ hĩ i. Anh kĩ rĩng anh cĩn mĩ t em gĩi, cũng trĩ c tuĩ i tĩ. Nhĩ chĩ cĩ hai anh em nĩn anh thĩng em lĩ m, muĩn gĩ cũng chĩu. Hĩ cĩn nhĩ, mĩ i trĩ a anh đĩ u chĩ em đĩ hĩ c, chĩ u lĩ i đĩ n đĩn vĩ. Mĩ t hĩm anh chĩ em vĩ sũ khĩ tan hĩ c, trĩ i đĩ mĩ a, hai anh em đĩ u khĩng cĩ ỏ. Thũ vĩ tĩm chĩ trĩ, anh lĩ i chĩ em đĩ i mĩ a vĩ nhĩ. Hĩm sũ cĩ em bĩ cĩ m lĩ nh, rĩ i sinh thĩng hĩn phĩ i nĩ m lĩ t giĩng gĩ n mĩ t thĩng. Anh hĩ i hĩn quĩ, cĩ trĩch mĩnh đĩ i đĩ t, lĩ cĩ bĩ gĩ ỏn hĩn khĩng hĩ t. Mũ sũ em gĩi anh lĩnh bĩ nh. Anh lĩ i tĩ p tĩ c nhiĩ m vĩ chĩ em đĩ hĩ c nhĩ trĩ c. Cĩ đĩ u lĩ tĩ đĩ, trĩng cĩ p anh bĩ giĩ cũng cĩ chĩ c ỏ mĩ a. Bĩn bĩ thĩ y vĩ y chĩ c anh lĩ nhĩ tiẽn trĩ. Vĩ anh đĩn hĩm đĩ trĩ i sũ mĩ a.

Bũ giĩ hai anh em mĩ i ngĩĩ i mĩ t nĩ i, cĩch nhũ mĩ t đĩ i đĩng. Thĩ nh thĩng vĩ t thĩ cho anh, cĩ em đĩ đĩ lĩ n vĩ n ẽ c ỏ cĩ anh bĩn cĩ nh mĩ i khi trĩ i mĩ a đĩ hĩ c vĩ mĩ t mĩnh.

Anh Hoĩng lĩm tĩ xĩc đĩng, vĩ lĩ n đĩ u tiẽn trĩng đĩ i tĩ khĩm phĩ rĩ mĩnh đĩ thĩ u tĩnh thĩng vĩ sũ chĩu chũng cĩa mĩ t ngĩĩ i anh. Tĩ cĩ chĩ, nhĩng chĩ Ắnh vĩ tĩ chĩ a tĩng cĩ mĩ t kĩ niĩ m nĩi đĩng nhĩ nhĩ anh em Hoĩng, nũ khĩng muĩn nĩi lĩ chĩ y vĩ n lĩ n ỏt tĩ tĩ nhĩ cho đĩ n lĩ n. Tĩnh chĩ em cũng cĩ đĩ, nhĩng sũ hĩ i hĩ t, khĩng mĩ t biĩ u lĩ nĩ rĩ rĩ t. Phĩ i chĩ tĩ cĩ mĩ t ngĩĩ i anh nhĩ anh Hoĩng, cĩ lĩ tĩ dĩ dĩng thĩng cĩ m vĩ tĩm sũ nhiũ u hĩn sũ vĩ chĩ Ắnh. Thĩ y anh bũ ngũi, tĩ đĩ nh buĩ t mĩng nĩi "Tũĩ t khĩng cĩ anh, hũy anh Hoĩng

nhìn Tuyét làm em đi, nhìn em gái anh à Mây vậy." Nhưng chị Ánh vẫn thì. Câu chuyện chỉ mới dừng vì tôi đã hết phần số.

Tối đó, tuy không được nghe làm em anh, nhưng tôi và anh trở nên thân mật hơn nhiều. Tôi luôn tìm cách nói tốt cho anh Hoàng với chị Ánh, tìm mọi lý do để dè bèn những bạn trai khác của chị. Tôi thậm chí mong chị Ánh sẽ chọn anh Hoàng, để rồi nghe anh nói trở thành anh của tôi, một người anh hiền lành và đáng kính. Tôi nói nhiều quá đến nỗi chị Ánh hỏi "Tuyết à, hay là mi cũng chọn anh Hoàng? Tao thấy mi và anh nói chuyện nhau lạ. Nếu vậy thì tao nhé". Trông chị, không nghe chị Ánh có thể nghĩ nghe được đến nỗi chị Ánh hỏi "Tuyết à, hay là mi cũng chọn anh Hoàng? Tao thấy mi và anh nói chuyện nhau lạ. Nếu vậy thì tao nhé". Trông chị, không nghe chị Ánh có thể nghĩ nghe được đến nỗi chị Ánh hỏi "Tuyết à, hay là mi cũng chọn anh Hoàng? Tao thấy mi và anh nói chuyện nhau lạ. Nếu vậy thì tao nhé". Trông chị, không nghe chị Ánh có thể nghĩ nghe được đến nỗi chị Ánh hỏi "Tuyết à, hay là mi cũng chọn anh Hoàng? Tao thấy mi và anh nói chuyện nhau lạ. Nếu vậy thì tao nhé".

Như mong đợi của tôi không bao giờ thành sự thật. Nhưng để liên tiếp xảy ra làm thay đổi hơn để tôi thật tàn khốc.

Đêm đó, tôi cùng chị Ánh nghe tiếng cãi vã trong phòng bạn. Ban đầu hai người chị rậm rì số chị em tôi nghe. Nhưng về sau, bạn không còn gì bình tĩnh được nữa. Tôi nghe bạn kể thì mới ngỡ ngàng tình. Ô hay, tôi có nghe lạ không? Nhưng chuyện hoang đường. Có tiếng xô ghê bên trong và tiếng mẹ bắt khóc. Chị Ánh sẽ bắt đánh mẹ nên đập của rồi rít. Còn tôi chỉ đứng nhìn mẹ vì câu chuyện ghê gớm mẹ nghe. Cánh cửa bắt mẹ. Bạn xong xong đi ra ngoài, lái xe đi mất trong đêm tối. Chị em tôi chạy vào bên mẹ, thấy bà chị rậm rịt, hỏi gì cũng không nói.

Sáng hôm sau, bạn trở về với mùi rượu nồng nặc. Ông như cái xác không hồn, xiêu vẹo. Nhà đi vắng hết. Mẹ vẫn đi làm như không có chuyện gì xảy ra. Chị Ánh phải đến trường vì gần mùa thi. Chị có tôi ở nhà vì thên kinh quá căng thẳng đêm qua. Tôi giận bạn tôi lắm, nhưng thấy ông bạn rậm rịt ngã sóng soài trên ghế nên pha ly nước chanh và đi vào phòng.

Nhưng ngày kể tiếp, không khí gia đình tôi thật ngột ngạt. Bạn nghe ít ngày rồi cũng phải đi làm tiếp, không nói với mẹ tôi tiếng nào, cứ với chị Ánh nữa. Chị nói để nghe về phe mẹ, giận bạn ra mặt. Chị có tôi ở nhà. Có lẽ mẹ nghĩ coi tôi còn như chị của biết gì. Trong thâm tâm tôi tin mẹ tôi vô tội. Có lý nào, người mẹ kính yêu lại làm chuyện thì biết. Nhưng sau hôm đầu tiên ở nhà và chị nghe kể nỗi đau khổ của bạn, nhìn ánh mắt buồn bã của bạn, tôi biết ông không thể bỏ đi câu chuyện trên gác cho mẹ. Phải có lý do. Và tôi cũng mong đây là một sự hiểu lầm. Không ai có lỗi cả.

Nhưng hình như là một sự phẫn nộ khi nghĩ về danh sách. Họ tôi cũng mong đi đâu, đi đâu đó không bao giờ xảy ra.

Mẹ vẫn đi làm. Bà trang điểm thật đẹp khi ra đi. Chị cũng vậy, có khi đến tận khuya. Mẹ đi đâu? Làm gì?

Niềm tin từng ngày mẹ bắt đầu lung lay, lung lay, và cuối cùng bắt đầu sụp đổ. Tôi nhớ khi một hôm tôi nhìn thấy mẹ trong tay một ngói đỏ, đàn ông là một, trên đầu mẹ nhiều hơn. Tôi đứng ngơ ngác, sững sờ trước mặt mẹ. Mẹ tôi đó sao! Có đứa con nào trên đời này như mẹ không? Nhớ là chiếc áo đỏ của mẹ mẹ mặc khi ra khỏi nhà sáng nay. Tôi bám chặt tay vào hành lang, nhưng vẫn không ngừng khóc, ngói đỏ tuột xuống đất. Tôi cảm thấy, giật tóc, cào tay. Vô ích. Sự thất vọng là sự thất vọng. Mọi tôi bắt đầu, nước mắt ràn rụa, và bắt đầu khóc hu hu giữa hàng người đi qua. Vài người đi ngang lại ái ngại hỏi thăm. Tôi cũng ngừng đi, đứng yên như điên cuồng.

Về nhà, tôi lao vào lòng mẹ khóc thật to. Tôi khóc cho tôi, cho mẹ. Mẹ hỏi chuyện gì. Tôi nói "Bố ơi, con thấy mẹ, mẹ ...", không dám nói câu tiếp.

Mẹ vẫn. Bà kêu tôi vào cho cái áo. Cái áo mà tôi rất thích và từng nói mẹ mua cho mẹ và tuấn trước. Tôi trả lời, nói "Con không thèm", và chạy vào phòng trước sự ngạc nhiên của bà. Tôi vẫn còn đứng bình tĩnh. Đúng ra tôi muốn gào lên rằng "Có phải cái áo này bạn mua cho mẹ không? Tôi đâu cần đồ của bạn không cần kiêu đó!"

Tôi kể cho chị Ánh nghe. Chị không tin. Chị bao giờ cũng vậy. Không khí trong nhà thật khó thở. Trước kia còn có tôi du di giữa, nay tôi đứng nhìn và biến thành hai phe rõ rệt. Nhà chị có bốn người mà như đứa trẻ.

Giữa lúc đó, chị Ánh lại tung quăng bom thật hai. Chị xin bố mẹ đừng kết hôn. Người chị không phải anh Hoàng. Là Thân, người giàu nhất trong số những người theo đuổi. Mẹ tôi đứng ngay trước mặt. Mẹ tôi chỉ thấy. Hình như ông không còn ý chí gì để quy phục nhà. Nhưng ngày qua ông sống một cách chủ động, có lẽ vì tôi hiện là cho chính ông. Đứa nào lập gia đình sớm tốt cho đứa đó.

Buổi tối, tôi qua phòng chị Ánh. Câu chuyện xoay quanh quy tắc nhà bắt buộc của chị. Khá lâu,

từ ngày vợ mình tôi đi vắng, hai chị em mình có dịp gặp gỡ tâm sự.

Tôi hỏi:

- Tại sao chị vắng và vắng?

Chị Ánh nói:

- Tao không thể chịu nổi không khí trong nhà này nữa rồi. Đi cho khuê tử mát.

Câu trả lời của chị làm tôi ngạc nhiên. Dường như vắng sao?

- Nhưng còn anh Hoàng? Tôi hỏi tiếp.

- Thì ... anh ấy cũng sẽ quên tao, sẽ có người khác. Gì a tao và anh ấy chị a có gì cớ mà.

- Em hỏi thật, vắng gì a anh Hoàng và anh Thân, chị yêu ai hơn?

Chị Ánh suy nghĩ một chút, và trả lời:

- Đúng ra, tao "mến" anh Hoàng hơn.

Tôi tròn xoe mắt, than:

- Vỹ mà chớ nhỡn lờ anh Thân!

- Tuy t à, mi cũng lờn rời, nhỡng chớ a đờ lờn đờ hiỡu đờu. Không phời yêu ai là lờy ngời đờ. Anh Hoàng và tao không hờp. Anh ỡy hiỡn quá. Lờy tao ỡnh sỡ khỡ.

- Tời sao?

Chờ Ánh tờ t đờn và bỡc lời giỡng ngờ, nời:

- Tời vì ... tao giỡng mỡ.

Tời bỡc ra, đờu óc quay cuỡng vì nhỡng lời khó hiỡu cờ a chỡ; phời mờt thời gian lâu sau mỡi thờm thĩa.

Đám cỡi chờ Ánh đờn ra đứng nhỡ đờ đờnh. Cỡi và hỡi cùng lúc chờ trong vòng thánng rỡi. Nhỡng ngày gờn đám cỡi, không khí gia đờnh tời cỡi mỡ hỡn, gờn nhỡ mỡc bình thờng. Bờ thờnh thờng nời chuyỡn vỡi mỡ. Tời thờng bỡ tời quá. Dù sao ông cũng ráng quên đờ mỡi chuyỡn trỡc ngày vui cờ a con gái. Mỡ cũng vỡy, bà ỡ nhà thờng xuyên hỡn, tíu tíu lo đờ mỡi chuyỡn chờ đờn cho chờ Ánh. Tời khờp khỡi mỡng thờm. Đám cỡi này tuy vỡi vỡ và gờng gờo, nhỡng không chờng vì vỹ mà xóa tan đám mây đờn trong nhà.

Ngày hôn lờ. Tời làm phù đờu. Bờ mỡ tời tỡi cỡi bên nhau típ khách. Ai dám bỡo gia đờnh tời đờng trỡi qua cỡn phong ba bão táp? Tời đờ ý có vài ngời trỡc đờy theo đời chờ Ánh cũng có đờn. Có lờ đờ chiêm ngờng chờ lờn cuỡi. Không có anh Hoàng.

Đám cỡi xong, vỡ chờng chờ Ánh đờ tuỡn trắnng mỡt ỡ Pháp, và sỡ du lờch vòng quanh châu Âu mỡt thánng. Thân giàu lờm mà. Chờ tỡi nghiỡp anh Hoàng, không biỡt anh ỡ đờu! Nhỡng đời u làm tời lo nghĩ nhỡt là quan hỡ cờ a bỡ mỡ. Tời có cỡm tỡng rờng nỡu bỡy giỡ mỡ còn nghĩ đờn

con cái, xin lỗi vì bố, chắc ông sẽ sẵn lòng tha thứ. Trừ khi, té ra tôi chỉ là một người hảo huy. Mẹ tôi sau đám cưới, bà nhớ rõ nh, trừ khi nh cũ, còn tôi hẳn nh a. Bà sống nhà luôn đi hai bố con tôi đi thi trong căn nhà sống nh. Bị ngao ngán. Mẹ cố gắng kiên nhẫn và hy vọng đi thành mây khói. Ông uống rượu nh, tiu ty th rõ.

Và đây mới là đi nh.

Chánh Âu châu ch a. Bị tôi mất hôm trong cơn say rượu lái xe đi ng ng. Bị không vì c gì, nh ng nh nhân lỗi r t t m tr ng, ông bị giam giữ liên khi đó vì lái xe vì nh ng đi rượu trong ng quá nh.

Nhà ch có hai m con. Mẹ tôi dù đi mình trong đám mê vì ng đàn ông kia, nh ng không hẳn là d t tình. Bà hết học ng ch y m ngã đi tìm luật sư, lo tiền thuê chân cho bị đi c t i ngo i trong thi gian ch h u tòa.

Mẹ lo toan c a m bị n thành công c c. Bị tôi mất ch m y ngày sau khi x y ra tại nh, ngay trong phòng t m giam. Ông bị đi t m t dây thun kinh não bị. Cuộc khám nghiệm c a bác sĩ cho biết đây không phải do h u qu c a cu c đi ng xe, mà do bị tôi suy nghĩ quá nh. Nh ng chuy n không may d n d p x y d n khi n ông không ch u đi ng nh, t c t i ra đi.

Khi ch Chánh trở về sau chuy n du lịch trắng m t, bị c vào nhà th y bàn th bị. Tôi nghi p ch, áo c i ch a thay đã khoác áo tang.

Chánh nhà mất thi gian r i cũng phải về nhà ch ng. Còn lỗi hai m con, và hình c a bị. Mẹ giu mình trong phòng, ch g p i tôi lúc ăn c m, b a c m t nh, không mất lỗi nào qua lỗi. Mẹ ăn vì về r i vào phòng. Bà làm gì trong đó? H i h n, th ng nh bị tôi? Hay ... đi c tiu thuy t? Chao ôi, ch a bao gi tôi nghĩ về m, ng i đã sinh ra và nuôi tôi khôn lớn vì s nh nh t và chua xót nh bây gi. Cái ch t đau d n c a bị đã đem đi t t c nh ng gì còn sót lỗi c a tình m con p m i sáu năm tròn.

Cu i cùng tôi ra đi. Đi cho khu t m t nh ch Chánh đã nói đêm nào. Nh ng tôi không đi c cái may m n có ng i mang xe hoa t i r c nh ch. Bị c ra khỏi nhà,

trở c m t t t là m t h m c t đ n t i. T t gia nh p m t đ ng b i đ i đ y. Nh ng đ a nh c ũng nh t t, t b gia đ ình, ho c b gia đ ình t b . Ch ũng t t h p qu n nhau l i đ sinh t n. H i i, v i kh n ũng h n h p và trí óc non n t, đ sinh t n, ch ũng t t ch c ó con đ đ ng duy nh t là lao vào nh ng công vi c mà xã h i lên án và đ t ngoài vòng luân lý c ũng nh pháp lu t ...

V y mà đ h n năm, sáu năm r i, t ngày t t r i kh i nh đ lao vào xã h i đ n t t i này. Nh ng ngày tháng đ u tiên, m t t t c ó tìm đ n. Bà đ ng ngoài c a, khóc lóc, n n . T t trong nh tr ùm kín m n nh t đ nh không ti p, không nghe. Đ c m y l n th y t t quy t li t t ch i, t i ch Ánh tìm t t. T t g p ch , nh ng v n kh ũng kh ũng không ch u v nh à, dù ch nói r ng n u t t không ch u v i m thì v v i ch . T t đ ngu đ i b qua c h i tr l i cu c đ i bình th ng nh bao c ó gái khác khi chân ch a lún sâu vào v ũng l y. T t i sao? Đ n bây gi t t ch c ó th t trách thái đ òng n i không suy xét c a mình mà thôi. Ngày đ , tâm h n t t ch t ch a bao n i u t c đ ng cay do m t t t gây n n. T t ch mu n đ p đ , t đ n v t đ i mình, hay làm b t c đ i u gì kh ng khi p nh t đ m t t t ph i đ au lòng m i h .

Đ n khi t t đ kh òn đ nh n th y r ng đ ó là ph n ng tiêu c c mà b n thân mình ph i gánh ch u m i h u qu , thì đ quá mu n màng. T t đ lún sâu vào v ũng l y vô ph ng vùng v y.

T t không còn liên l c gì v i m , v i ch Ánh khi r i b m nh đ t San Jose mang nhi u k ni m đ ó xuôi Nam. B ũng c a t t t t tan v . H u h t đ u b c nh sát tóm vào tr i c i hu n, ch c ó t t và m t con b n khác l t l i. T t theo nó v vùng Orange County b t đ u cu c s ng m i. Nói là cu c s ng m i ch th c ra c ũng không khác cu c s ng cũ bao nhi u. Ch khác là t đ y t t đ l n, đ b n lãnh đ hoàn toàn đ c l p, không l thu c vào m t b ũng nh óm nào c .

C ũng c ó nh ng lúc t t nghĩ đ n vi c làm l i cu c đ i, m t cu c đ i l ng thi n nh bao ng i đ ãn bà khác. N i đ y tuy đ òng đ o nh ng ng i đ ng h ng, nh ng không ai bi t t t là ai, quá kh t t ra sao ... Tuy nhiên, đ ch là nh ng phút óe sáng ng n ng i c a tâm t t trong bóng đ m th c t vô cùng. N th n "B t Tr ng" đ ng tr trong t t nh ng ngày tháng ng p l n đ iên cu ng. T t l i ti p t c con đ đ ng cũ, con đ đ ng duy nh t mà t t đ nh m m t đ t i bao năm qua. Ch c ó cái ngh này, lo i ngh c x a t m y ngàn năm và đ c bi t ch dành cho đ ãn bà, m i c ó th giúp t t th a m n nhu c u ngày càng cao c a bà b t tr ng.

B t c đ đầu, lúc nào, trên c i đ i này, cu c h i ng gi a hai ng i quen bi t cũ c ũng đ u là nh ng phút m ng vui, hay c m đ ng. Cu c h i ng gi a t t và anh Hoàng, trái l i, là c m t tr i s ng s ng. Anh là k mua hoa, t t là ng i bán. T t không th nào di n t đ c tr n v n tâm tr ng c a mình khi hai ch ũng t t đ i di n. T t nh n ra anh ngay trong tia nhìn đ u tiên, nh ng

Hoàng thì không. Dĩ nhiên, vì tôi thay đổi quá nhiều. Tôi đâu còn là con bé ngày xưa hay hỏi những câu ngây ngô khi nhìn anh phải mặt công

giống đáp. Và nhất là làm sao anh có thể nghĩ đến việc gặp tôi tại chỗ này. Tôi chỉ biết khi tri giác cho biết người đàn ông trước mặt là ai, toàn thân tôi bồn bồn như mặt lưng người đi nhay qua thân. Tôi buột miệng thốt "À, anh Hoàng!" và ngã quỵ xuống sàn. Trông tôi, chacha bao giờ tôi cảm thấy xấu hổ, như cũ nữa lúc này. Tôi muợn vùng chạy ra khỏi phòng để tìm thân gần như trốn trốn ngẩng đầu nhìn lên hàng cửa mình khi phải phải bày mặt cách biết đi đến mặt Hoàng. Nhưng đôi chân tôi lúc đó như thu về mặt người nào khác. Nó trốn trốn bắt đầu. Tôi phải dùng cả đôi tay, như loài vượn, cả sức lùi lại. Khi đứng trước cửa phòng, tôi úp mặt trong tay bắt khóc. Hoàng đã nhìn ra tôi. Tôi nghe anh kêu lên tiếng duy nhất "Tuyệt?", và tiếng chân người đi bước ra ngoài.

Tuần lễ sau lần gặp không đến như trước đó, tôi nắm lấy tình huống như mọi ngày. Cửa mặt quảng trường gian luân lúc tuôn từ trên trời rơi trong trí óc, đến vọt, hành hạ tôi từng giờ, từng phút. Ô hay, tôi là ai? Tôi đã làm gì? Tôi sao tôi lại ghé thăm với chính bản thân mình? Và, tôi sao tôi có thể gặp lại Hoàng trong hoàn cảnh này?

Tôi có thể gặp lại anh. Trên núi, dưới biển, giữa phố, ngoài chợ, hay bất cứ nơi đâu. Trái đất này rộng lớn biết bao nơi chốn lại oái oăm đến anh đến gặp tôi trong căn phòng chật hẹp và tối tăm đó.

Khi đã ngoài ngoài, tâm hồn phồn nào lung lay, tôi biết việc đầu tiên mình phải làm. Mặt đứng lên để kể bí mật mãnh liệt thúc đẩy tôi phải tìm gặp lại Hoàng. Mười năm rồi tôi là con thú hoang. Mẹ và chị Ánh đứng bên sau khi tôi không chịu vọt từ đó ra. Dưới vùng trời này, tôi còn ai đâu thân thuộc. Anh Hoàng đã gọi như cũ như ngày tháng êm đềm mà tôi đã mặt, đã quên. Trong tôi, con Tuyệt lạnh chạnh, hay khóc cả thu xa xưa từng ngày đã chết rồi, bằng cả mình rồi rồi.

Gặp Hoàng lần thứ hai, tôi lại bình tĩnh mặt cách lạ kỳ. Tôi kể cho anh nghe những gì xảy ra cho gia đình tôi, cho chị Ánh, cho tôi... và kết thúc bằng câu hỏi "Anh thấy Tuyệt ngu dốt sao chưa?" Hoàng gật đầu "Nông nổi nữa. Nhưng chuyện đã qua rồi, bây giờ Tuyệt phải nghĩ đến tương lai chứ".

Tờn ng lai. Hai ch tờn ng lai c a anh Hoàng đ t tôi v hi n t i, vãng v ng trong óc su t quãng đ ng v nhà. M t tu n tr c đây, tờn ng lai đ i v i tôi ch là ngày mai. Và ngày mai cũng nh hôm nay, có gì ph i tính? C nh m m t đi t i. Khi nào đ ng ph i cu i đ ng, tôi s n m xu ng, đ n côi, gh l nh. Vi n nh đen t i làm tôi rùng mình b i r i. Có gã r nào cho em b c ra không?...

"Bííp". Ti ng còi t xe phía sau thúc gi c. Đèn đ ng màu xanh chi u sáng. Tôi đang trên con đ ng quen thu c. T i m t chút n a là n i tôi hành ngh , n i tôi đã g p l i Hoàng.

H i còi th hai l i n i lên gi n d .
Tôi b m môi qu o trái./.